

Jews for Jesus har netop lavet en kampagne i Israel, som i sandhed kan siges at være en "Jesus-kampagne", idet de spiller på de forskellige hebraiske navneformer, som Jesus af Nazaret er kendt under i Israel i dag. Men hvad betyder Jesus-navnet egentlig? Hvordan forholder vi os til det? Her er et par glimt af Jesus-navnets historie.

Jesus er navnet mageløst

Af Kai Kjær-Hansen

Vi synger med Grundtvig "Jesus er navnet mageløst". Og med Per Nordsletten "Jeg kender et navn med så dejlig en klang." Og med David Welander: "Navnet Jesus blegner aldrig".

Hvorfor er Jesus-navnet "mangeløst"?

Det er det heller ikke i sig selv! Hvorfor har det "så dejlig en klang"?

Det har det heller ikke i sig selv! Hvorfor blegner Jesus-navnet aldrig? Welander giver svaret: "Ved det navn min sjæl fandt frelse, / Intet andet frelse kan".

Dette er et ekko af apostlen Peters ord i Jerusalem kort tid efter Jesu død og opstandelse. Han har helbredt en lam "i Jesu Kristi, nazaræerens, navn" (ApG 3,6). Johannes og Peter stilles derefter for Det Jødiske Råd. I den sammenhæng siger Peter: "Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved" (ApG 4,12).

Når der her tales om "nogen anden", tænkes der på personen Jesus. Når der tales om "noget andet navn", tænkes der også på personen Jesus. Ordet "navn" er en omskrivning for "person" - og alt det, som denne person står for.

Historisk set

Historisk set er Jesus-navnet ikke "mangeløst". På Jesu tid var navnet Jesus et af de mest almindeligt brugte drengenavne. Den jødiske historieskriver Josefus nævner i sine værker omkring 20 forskellige personer med navnet Jesus. Inskriptioner med navnet Jesus - på hebraisk Jeshua -

findes der også en del af.

Hvad Jesus af Nazaret hed på hebraisk, kan man udtale sig om med meget stor sikkerhed. Hans navn var Jeshua. Det er en kortform af den længere form Jehoshua, som på dansk gengives med Josva.

Hebraiske navne har almindeligvis mening. Sådan er det også med Jehoshua/Jeshua.

Det betyder noget i retning af "den, ved hvem Herren frelser." En saglig korrekt gengivelse er "Herrens frelse".

I Palæstina på Jesu tid løb der altså mange drenge rundt med navnet Jeshua. I den forstand er navnet ikke mageløst.

Om navnet Jeshua/Jesus er særligt kønt - eller skønt - og har en særlig dejlig klang, vil der være mange meninger om. Sådan er det med navne i det hele taget. Det siges, at pædagoger og lærere har specielle vanskeligheder, når de skal vælge et navn til deres barn. For når den ene nævner et "kønt" navn, kommer den anden til at tænke på en snotdum unge fra klassen - netop med det navn.

Oplevelsen af Jesus-navnet

Vores oplevelse af et navn er således meget subjektiv og styret af en lang række faktorer, fx af historisk, religiøs, kulturel, socio-

Ikke alle jøder i Israel syntes om Jews for Jesus' Jesus-kampagne og ødelagde reklamerne på busserne. Men når det var muligt blev de vandaliserede reklamer repareret.

logisk art samt af navneoprettoiret i vores miljø.

Hertil kan lægges en række emotionelle, psykologiske, æstetiske faktorer samt navngivnings-traditionen i vores miljø. At vi i dag ikke bruger "Jesus" som almindeligt personnavn - som man fx gør i spansk-talende lande - er en navnehistorisk tilfældighed.

En væsentlig faktor, som bestemmer vores oplevelse af et navn, er personens historie eller liv. Bedsteforældre, der ikke kunne fordrage det navn, som deres barnebarn fik ved fødslen, kommer hurtigt til at holde af navnet, fordi de elsker deres barnebarn.

Når vi som troende drages af Jesus-navnet, er det fordi vi er draget af personen Jesus af

Nazaret. Hans historie, det der fortælles om ham, alt det gode vi har fået del i gennem tro på ham påvirker vores oplevelse af hans navn. Og omvendt: når fx mange jøder op gennem historien har smædet Jesus-navnet, skyldes det ikke, at navnet Jeshua som sådan er et dårligt eller grimt jødisk navn. Nej, jøders oplevelse af Jeshua-navnet er påvirket i negativ retning af alt det onde, som kristne har gjort mod dem - ofte i Jesu navn.

Jesus-navnet skifter valør

Som sagt var Jeshua-navnet et almindeligt navn på Jesu tid. Folk, der ikke kendte Jesus af Nazaret, havde således et "neutralt" forhold til navnet.

På et tidligt tidspunkt har folk stillet spørgsmålet: Hvem er Jesus? De troende har svaret med såkaldte kristologiske betegnelser: Han er Kristus, Herren, Guds søn osv. I dette tilfælde fokuseres opmærksomheden mod de kristologiske betegnelser.

På et tidligt tidspunkt har ikke-troende hørt, at de troende talte om Kristus, om Herren, om Guds søn osv. Det har fremkaldt spørgsmålet: Hvem er denne Kristus, denne Herren, denne Guds søn? Svaret har lydt: Det er Jesus. I svaret er Jesus ikke

længere neutralt. Det har skiftet valør.

Hermed har Jesus-navnet fået nogle overtoner. I NT er navnet Jesus fortsat et personnavn, men det er et navn, der indeholder kristologiske overtoner.

Når man som troende hører navnet Jesus nævnt, hører man meget mere end bare et navn. Man associerer til alt det, som navnbærerens historie står for. Kort sagt: frelse. Den "mangeløse" frelser - og frelse - som skænkes i Jesus, gør Jesus-navnet "mangeløst" - for os. Og ikke omvendt!

Læs mere om Jesus-navnet på s. 6

Jeshua-navnet fra en gravinskriftion i Palæstina på Jesu tid.

Køb Kirsten Stoffregens Pedersens smukke ikon-kort og støt Israelsmissionen.

Et sæt med 8 dobbeltkort med kvorter samt to enkeltkort: kr. 100.
Bestilling:
Israelsmissionen
Nørregade 14,
6070 Christiansfeld.
Tlf. 7356 1278
kontor@israel.dk

Avisen

Jerusalem
Hans-Ole Bækgaard
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. + 972 2 5324 254
@: olsen@israel.dk

Kirkevolontør i Jerusalem
Maria Mark Hansen
@: maria@israel.dk

Volontører i Jaffo
Elisabeth og David Serner
@: serner@israel.dk

Musalaha
Louise Vibjerg Thomsen
@: louise_v_thomsen@hotmail.com

Evangeliet og den jødiske verden
Oplag: 5.000
ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion
Birger Petterson
Bodil F. Skjøtt

Kai Kjær-Hansen
(ansv. for siderne 1-6)
Box 11, 8520 Lystrup
Tlf. 8622 6470
@: dimavis@israel.dk

Flytning m.v.
Adresseændring meddeles til Post Danmarks lokale postkontor, hvor-efter Israelsmissionens Avis automatisk

bliver sendt til den nye adresse i Danmark.
Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionens sekretariat.
Ved uregelmæssig levering samt afbestilling kontakt sekretariat.

Layout: www.betteridea.dk, Vejle
Tryk: Vinderup Bogtrykkeri a/s
7830 Vinderup

I året for statens Israels 60-års jubilæum ser vi gennem en række artikler på, hvordan tingene udviklede sig for Jesus-troende jøder og de kristne missionærer i Palæstina omkring 1948.

ISRAEL
60

3

Som tidligere omtalt i Avisen valgte en del Jesus-troende jøder - og andre - at lade sig evakuere kort tid før den 14. maj 1948, hvor staten Israel blev proklameret. Det forårsagede en del bitterhed hos nogle af de Jesus-troende jøder, der forblev i den nye stat. Nogle af de tilbageblevne opfattede dem, der rejste, som "utro" og "fornædere". Bodil F. Skjøtt og Kai Kjær-Hansen har mødt et par af dem, der dengang forlod landet gennem "Operation Mercy". Deres livshistorie viser, at Gud ikke slog hånden af dem, fordi de forlod Palæstina kort tid forud for statens Israels oprettelse.

Ursula og Ruth Nehab og "Operation Mercy"

Af Af Kai Kjær-Hansen og Bodil F. Skjøtt

"It was a very dicey time" siger Ursula Jones, da vi spurgte hende, hvordan det havde været at være i Jerusalem i foråret 1948. Hendes søster Ruth Achis, som også var der, da vi besøgte Ursula, samstemmer med et "yes, very dicey". Terning hedder på engelsk "dice", og når situationen er "dicey", er den usikker, risikofyldt; man ved ikke, hvad resultatet bliver.

Vi besøgte de to søstre på det hjem, hvor Ursula nu bor i den lille engelske by Cheltenham tre timers kørsel fra London. Ruth bor på et andet hjem få minutters gang derfra.

Inden Ursula og Ruth giftede sig til henholdsvis Jones og Achis, hed de begge Nehab til efternavn efter deres tysk-jødiske far. Det var også, fordi de havde en jødisk far, at de som børn i 1936 var kommet til det, som indtil

Ursula Jones - født Nehab og nu 81 år.

midten af maj måned 1948 hed Palæstina. Grunden til vores besøg hos

dem var et ønske om bedre at forstå, hvordan livet var i Jerusalem i tiden op til staten Israels

dannelse. Især ville vi gerne forstå de overvejelser, som missionærer, missionsselskaber og ikke mindst

Jesus-troende jøder med tilknytning til englænderne, gjorde sig i månederne op til staten Israels oprettelse. Var det forbundet med ikke blot besvær, men direkte livsfare, at man havde forbindelse med englænderne - hvad enten det drejede sig om, at man arbejdede for de dengang forhadte briter eller havde forbindelse med britiske missionsselskaber?

I hvert fald mente en række missionsselskaber i foråret 1948, at situationen for mange Jesus-troende jøder ville blive så uholdbar i forbindelse med staten Israels oprettelse, at det bedste var at få dem evakueret. Dertil krævedes, at den engelske regering gav indrejsetilladelse.

Ursula og Ruth bliver en del af det, som kom til at gå under betegnelsen "Operation Mercy", selv om de to søstre ikke kender til - eller husker - selve betegnelsen, og også selv om Ursula havde gjort sig nogle planer for sit eget liv forud for denne "Operation Barmhjertighed".

Ursula og Ruth Nehab kommer som børn til Palæstina

Både Ursula og Ruth forlod Palæstina, inden den nye stat Israel blev oprettet i 1948. Men hvordan og hvorfor var de og deres forældre i det hele taget havnet i Palestina?

De to søstres og deres families historie begynder i Berlin. Deres far var jøde og en dygtig arkitekt, der havde giftet sig med en kristen tysker. For begge forældre gjaldt dog, at de var mere tyskere og berlinere, end de var henholdsvis jøde og kristen. Hverken Ruth, der er født i 1924, eller Ursula, der er tre år yngre og fra 1927, husker andre jødiske traditioner fra deres hjem, end at deres far tændte lys på dagen for sine forældres død.

Deres far var også så integreret i det tyske samfund, at han nægtede at tro på, at Hitlers race-program mod det jødiske folk ville blive gennemført. Det var simpelt hen for absurd. Dog besluttede han at flytte familien fra Berlin to Wiesbaden i 1933, indtil, som han sagde, "den værste retorik har lagt sig". Men i 1935 lod han sig overtale til helt at forlade Tyskland og rejse til Palæstina. Familien havde først tænkt, at faderen skulle rejse alene. Det var jo ham, der var jøde. Senere forstod de, at sådan tænkte Hitler ikke. Faderen havde lavet et vandingsprojekt og fået kontakt med folk i Palæstina, som ville forsøge at realisere det. Derfor fik de også ganske hur-

tigt indrejsevisum. Allerede på det tidspunkt var det begrænset, hvor mange jøder englænderne gav indrejsetilladelse til Palæstina. Sådan gik det til, at først faderen i slutningen af 1935 og senere hele familien i sommeren fra Berlin to Wiesbaden i 1933, indtil, som han sagde, "den værste retorik har lagt sig". Men i 1935 lod han sig overtale til helt at forlade Tyskland og rejse til Palæstina. Familien havde først tænkt, at faderen skulle rejse alene. Det var jo ham, der var jøde. Senere forstod de, at sådan tænkte Hitler ikke. Faderen havde lavet et vandingsprojekt og fået kontakt med folk i Palæstina, som ville forsøge at realisere det. Derfor fik de også ganske hur-

De oplevede Krystalnatten

I 1937 døde Ursulas og Ruths morfar i Tyskland, og sammen med sine to døtre rejste moderen året efter tilbage til Tyskland for at være hos sin mor. Sådan gik det til, at Ruth og Ursula kom til at opleve Krystalnatten i Tyskland i november 1938. Den nat blev

mange jøder myrdet, flere hundrede synagoger gik op i brand, og tusindvis af jødiske forretninger blev ødelagt og deres vintuer smadret - hvilket gav den nat navnet "Krystalnatten".

Ikke mindst denne pogrom fik faderen til at insistere på, at de straks kom tilbage til Palæstina. Tilbage i Jerusalem blev Ruth og Ursula i første omgang undervist hjemme af deres mor. Dels på grund af sproget - de talte kun tysk - og dels af økonomiske grunde. Senere blev Ursula sendt på en kristen skole i Jerusalem, en missionsskole drevet af flere engelske missionsselskaber.

Her lærte hun for første gang at bede Fadervor som en bøn og begyndte at læse i Bibelen.

Gennem skolen fik de kontakt med folk, der var tilknyttet Christ Church inden for Jaffaporten, og de to piger begyndte selv at gå til gudstjeneste dér. Under en vandretur oplevede Ursula at få et kald fra Gud. Kirkens præst spurgte, om hun ville modtage konfirmandundervisning. Det ville hun gerne, og Ruth blev draget med, selv om troen dengang ikke betød så meget for hende. De to piger, som nu var unge kvinder på over 20 år, blev konfirmeret i februar 1947. Forældrene havde ingen indvending mod dette. Forældrene var endda med til højtideligheden i Christ Church.

Ursula og Ruth - og deres mor - rejser fra Palæstina i 1948

For Ursulas vedkommende var grunden til at rejse fra Palæstina ikke så meget forbundet med ængstelse for fremtiden. Og dog: hun havde haft ubehagelige oplevelser med nogle arabere, som havde truet hende på livet.

Uddannelse stille sig til rådighed for jødemission. Ursula skulle begynde sin uddannelse i London engang i maj måned 1948. Hun fik del i den kvote af visa, som den engelske regering udstedte til jødekristne, og kom af sted med British Airways, som allerede

jødiske befolkning i Jerusalem. Ret hurtigt efter at Ursula var fløjet ud af landet med British Airways i slutningen af april måned, indstillede de også helt flyvningen. Det sidste fly tog kun selskabets eget personale med og dermed var der lukket for flyafgange til London. Det britiske mandat lakkede mod enden, og man vidste, at krigen stod for døren.

Den øvrige del af Nehab-familien

Ruth og resten af familien havde først ingen planer om at forlade Palæstina, men situationen udviklede sig sådan, at de sammen med mange andre ændrede planer. I begyndelsen af maj måned forlod Ruth og hendes mor Palæstina i et lille propelfly, som lettede fra Kalandialufthavnen ca. 10 kilometer nord for Jerusalem. Ruth husker, at der foruden hende og moderen også var et par arabere ombord. Flere var der ikke plads til i det lille fly. De fløj fra Jerusalem til Cairo, hvor de fik forbindelse med missionens missionærer dér, inden

de et par uger senere gik ombord på et skib i Alexandria med kurs mod Liverpool sammen med andre, som også søgte væk fra urolighederne.

Mistænkt

En af de oplevelser, som gjorde, at de besluttede sig for at forlade Palæstina i maj 1948, var et forhold hos den jødiske modstandsgruppe, Hagana.

Senere forstod Ruth, at hun var mistænkt for at være spion for det britiske militær. Hun arbejdede som sekretær for de britiske telegraftrupper, som havde kontor ikke langt fra hotellet King David. I forbindelse med et besøg hos familiens jødiske tandlæge var både Ruth og hendes mor blevet samlet op af Hagana og udspurgt om deres forhold til

30-året for staten Israels selvstændighed i 1978 blev fejret med denne plakat, hvor der på hebraisk står "Shalom". Det var for 30 år siden udtryk for et ønske. I 60-året for den nye stats oprettelse - her i 2008 - må vi fortsætte med at bede om Shalom - fred - for de stridende parter i Mellemøsten.

englænderne. "De endte med at lade os gå, men det var ikke en rar oplevelse at blive udspurgt og være under mistanke af folk, som peger på dig med en maskinpestol", bemærkede Ruth. Det var ganske "dicey".

Ursula vender tilbage til Israel

Nogle få uger efter at Ursula var kommet til England i 1948, begyndte hun på en sygeplejeskole, men gennemførte kun det første år. Allerede da stod det klart, at det engelske missionsselskab CMJ ikke ville genoptage deres hospitalsarbejde i Jerusalem. Af selskabet blev hun derfor rådet til at uddanne sig på en bibelskole.

Hun var stadig overbevist om, at hun skulle være missionær og gerne i Jerusalem, hvis det kunne lade sig gøre. En tjeneste i Tunis blev dog også overvejet. Det blev dog Jerusalem, og i 1952 var hun tilbage i den by, hun havde forladt i 1948. Her blev hun sekretær for sin tidligere konfirmationspræst, Hugh Jones, som var blevet i Jerusalem under Uafhængighedskrigen. Og året efter, i 1953, blev hun hans kone og blev således til Mrs. Ursula Jones.

Der var sket meget i Israel i de fire år, Ursula havde været borte. Jerusalem var nu en delt by, og Christ Church, hvor det hele var begyndt for hende, lå

nu i den arabiske del af byen. Det engelske missionsselskabs arbejde blandt jøder i Jerusalem, som Ursulas mand, Hugh Jones, ledte, havde nu sit centrum i Paulus Kirken. Den var oprindeligt bygget med henblik på araberne, men lå nu på den jødiske side af grænsen. Her arbejdede de begge de følgende 10 år, indtil Hugh i 1963 blev syg, og de måtte tilbage til England. De efterlod deres to døtre i Jerusalem i otte måneder, og efter Hugh Jones død i maj 1964 vendte Ursula tilbage til Israel - stadig usikker på, om det var her, hun skulle være.

Samme år flytter hun og hendes to døtre til England. Hun blev kontorsekretær på missionens hovedkvarter i London og gik først på pension i 1992. "40 år fik jeg lov til at arbejde for jødemissionens sag, hvilket jeg er taknemlig for," siger hun.

Ruth og forældrene

Sammen med moderen boede Ruth den første tid i London, hvor hun arbejdede for KFUM & K på en uofficiel tilladelse. Senere fik hun arbejde som sekretær for de amerikanske tropper og flyttede

til Wiesbaden i Tyskland. Her blev hun gift med en mand, hun tidligere havde mødt i Jerusalem.

Han var græker og græsk ortodoks kristen og arbejdede i olieindustrien. Hans arbejde gjorde, at Ruth fik et om muligt endnu mere omskifteligt liv, end hun allerede havde haft. Fra Tyskland flyttede de til Cairo og sidenhen boede de flere steder i USA og Canada, indtil hun selv i 1984 kom tilbage til England. Først i moden alder begyndte troen på Jesus at betyde noget for hende.

Ursulas og Ruths mor flyttede også til Tyskland. Deres far havde ikke forladt Palæstina/Israel i 1948, men var som den eneste i familien blevet tilbage. Men et par år efter staten Israels oprettelse besluttede han, der var tysk jøde, sig for at forlade den nye jødiske stat. Han blev genforenet med sin kone i Tyskland. "Han var for meget europæer og kunne ikke finde sig til rette i en mellemøstlig kultur", forklarer døtrene.

Aldrig forladt af Gud

Vi nåede ikke længere i historien den formiddag. Det var blevet tid til lunch, og de to søstre skulle til

hver deres spisesal. De lignede de øvrige pensionister, som vi så på vores vej ud. To søstre på henholdsvis 81 og 84, men med sig havde de en historie og et liv, som havde ført os vidt omkring. Et par svar på vores spørgsmål om andre personer, der var involveret i "Operation Mercy" havde vi også fået.

De to søstre havde forladt Palæstina i foråret 1948 - kort tid før statens Israels oprettelse. Men begge udtrykte de stor taknemlighed over, at Gud ikke havde forladt dem og stadig var dem nær i deres høje alder. Deres livshistorie er for os en påmindelse om, at man ikke skal være for hurtig med at fælde domme over dem, der i foråret

Da Ursula vendte tilbage til Israel i 1952 så årets plakat til Uafhængighedsdagen sådan ud. "De, der sår under tåren, skal høste med jubel!" (Salme 126,5).

1948 forlod Palæstina. Og slet ikke fælde domme over deres forhold til Gud. At de lod sig evakuere er en sag mellem dem og Gud.

Jeshua Joshia: Jesus skal frelse

Af Kai Kjær-Hansen

Kun ét sted i NT gives en forklaring på Jesus-navnets mening, nemlig i navngivnings-scenen i Matthæusevangeliet (1,18-21). Herrens engel siger til Josef om Maria: "Hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder" (Matt 1,21).

På græsk er ordspillet gået tabt. Tilbageoversætter man til hebraisk, fremstår ordspillet: Jeshua Joshia. Ordet "Joshia" er fremtidsform af det hebraiske verbum "at frelse".

Egentlig behøvede Herrens engel ikke at have sagt mere, hvis opgaven bare var at afdække betydningen af navnet Jeshua – at navnet som sådan har noget at gøre med "at frelse". Tilføjelsen "fra deres synder" er derfor vigtig. Hermed angives arten af den frelse, som Jesus skal bringe. Uden denne tilføjelse kunne man tro, at Jesus var udset til at frelse/redde sit folk fra den romerske besættelsesmagt. Den mulighed er udelukket for Matthæus.

Matthæus siger altså: Vil du have at vide, hvad det med Jesus af Nazaret drejer sig om, så finder du det – kort sagt - i hans navn, men bemærk tilføjelsen "fra deres synder". Jesus skal frelse fra synd. Glemmer du det – og bruger du Jesus og Jesus-navnet – til andre formål, er du på gale veje.

I Jesu navn

Et skræmmende eksempel på misbrug af Jesus-navnet findes hos Mattæus, når han fortæller om falske profeter, der har profeteret og uddrevet dæmoner i Jesu navn, men som alligevel på dommens dag vil blive vist bort (Matt 7,21-23). Selv om de udvirker noget godt, vil de blive afvist, velsagtens fordi deres mægtige gerninger i Jesu navn ikke som forudsætning har det, der er udtrykt i Matt 1,21: troen på, at Jesus er den, der frelser fra synd.

Gennem tiderne har troldmænd – hvad enten de var af jødisk eller kristen herkomst - forsøgt at bemægtige sig kraften i Jesus-navnet. Et tidligt eksempel herpå

Jews For Jesus brugte roterende gadereklamer i deres kampagne. Læst fra højre: Jeshu/Yeshu = Jeshua/Yeshua

Jeshua/Yeshua = Jeshuah/Yeshuah; det sidste betyder på hebraisk "frelse"

findes i Apost-lenens Gerninger 19,13-20, hvor Skeuas' sønner, nogle jødiske dæmonbesværgere, besværgede nogle dæmoner "ved den Jesus, som Paulus forkynder". En sådan brug af Jesus-navnet tages der i NT afstand fra.

Allerede fra omkring år 100 e.Kr. er der kilder, der viser, at kristne – og andre – har spekuleret i Jesus-navnet ud fra navnets numeriske værdi. Undertiden kom der fromme betragtninger ud af sådanne spekulationer. Men en sådan talmystik bør alligevel afvises.

Med reference til Jesus

I NT findes vendingen "Jesu navn" forbundet med flere forskellige præpositioner. En hyppig frase er i Jesu navn. Det er hverken en trylleformular eller en magisk vending. De forskellige vendinger siger noget om den troendes eksistens, liv og aktivitet. Et par eksempler: Ved dåben i eller til Jesu navn sættes man ind i hans sfære. Troen udvirkes ved Jesu navn, dvs. ved ham. Paulus bekæmpede Jesu navn, men kaldes til at bringe Jesu navn frem, dvs. forkynde evangeliet. Man underviser, taler og virker i Jesu navn, dvs. i livssamfund med ham, med henblik på ham, i taknemlighed til ham eller på hans autoritet.

Man påkalder Jesu navn og beder til Gud i Jesu navn; beder og lever - så at sige - "med reference til Jesus", til den Jesus, som kom for at frelse fra synd. Uden denne "reference" til Jesus tør vi ikke møde Gud. Uden denne

"reference" tør vi ikke dø vor død. Uden denne "reference" til Jesus er vor kristne aktivitet intet værd.

Lovprisningen af Jesus – og hans navn - hører med til urkris-

tendommens tidligste historie. Og selv om det svimler for os, så skal – som det hedder i en af de ældste kristne hymner, vi kender til – "hvert knæ engang bøje sig i Jesu navn og hver tunge be-

kende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære" (Fil 2,10-11). Mageløst!